

вжглищата изскочи въздушенъ газъ, прекараха го отъ тамъ по тръби въ кжщитѣ и въ кжщитѣ го запалиха. Съ печки за въздушенъ газъ си готвѣха и се отопляваха. И хората се присмѣха и подиграха на слънцето.

Но единъ день каменнитѣ вжглища се свършиха и, тъй като миньоритѣ не работѣха, както и всички други, а празнуваха на общо основание, водата въ казанитѣ престана да ври и машинитѣ спрѣха. Свърши се въздушниятъ газъ и електричеството. Престана освѣтлението и отоплението. Хората се намръщиха и почнаха да мърморятъ.

Но въпрѣки това, едни казаха: „Не бойте се, и безъ слънце ще минемъ! Ако нѣмаме вжглища да караме машинитѣ, ще вземемъ на помощъ водната сила. Водата образува хиляди водопади, до где стигне низкитѣ мѣста. Да построимъ голѣми колела и турбини, които ще върти падащата вода, и така ще движимъ нашитѣ електрически машини. И пакъ ще имаме електрическо топливо и освѣтление!“

Когато хората отидоха при водопадитѣ, тамъ нѣмаше ни капка вода, като да бѣха замръзнали. Но не бѣха замръзнали, защото нѣмаше какво да замръзне, — водата съвършено липсваше. И отидоха тогава при ученитѣ, и казаха: „обяснете ни, какво е станало, че водитѣ сж пресъхнали?“

„Да“, отговориха мждритѣ съветници, „това е много просто за разбиране. Водитѣ слизатъ отъ планинитѣ, защото слънцето разтопява леда и снѣга, натрупанъ по върховетѣ имъ, и отъ тѣхъ става вода. Тъй като слънцето вече не грѣе, снѣгътъ и ледътъ не се разтопяватъ и затова нѣма